

Sygn. akt II AKa 44/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Stanisław Stankiewicz

6. Sędziowie: SA Andrzej Olszewski (spr.)

7. SO del. do SA Jacek Szreder

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim Doroty Kędry – Kosmowskiej

10. po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. sprawy

11. D. H. (1), Oleksandra K. i Y. K.

oskarżonych z art. 158 § 3 kk w związku z art. 57a § 1 kk

12. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. K. i obrońcy oskarżonego D. H. (1)

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

14. z dnia 14 lipca 2020 r. sygn. akt II K 192/19

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do Y. K. i sprawę tego oskarżonego przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób że:

1. oskarżonych D. H. (1) i O. K. uznaje za winnych tego, że w dniu 21 kwietnia 2019 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu także z Y. K., usiłowali dokonać pobicia A. R. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, oraz wzięli udział w pobiciu K. G. (1), G. P. i F. S. (1) w ten sposób, że zadawali pokrzywdzonym ciosy pięściami i kopali po całym ciele narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., tj. uznaje D. H. (1) i O. K. za winnych popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., wymierza im kary po roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

2. uchyla orzeczenie odnoszące się do D. H. (1) i O. K., a zawarte w punkcie III wyroku Sądu Okręgowego;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza oskarżonym D. H. oraz O. K. opłaty w kwotach po 300 (trzysta) złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 44/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 lipca 2020r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator zarzucił wyrokowi:</p> <p>„1.obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przepisanego oskarżonym, to jest:</p> <p>- art. 158 § 1 k.k. polegającą na wadliwym zastosowaniu tego przepisu przy kwalifikacji prawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

czynu przypisanego oskarżonym D. H. i O. K. w sytuacji, gdy z opisu czynu przypisanego, dokonanego na podstawie trafnych i niekwestionowanych ustaleń faktycznych czyn ten wyczerpuje ustawowe znamiona występku z art. 158 § 3 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw.zart 158 § 3 k.k. wzw.zart. 11 § 2 k.k.

- art. 11 § 2 k.k. polegającą na jego niezasadnym pominięciu w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym D.(...) i U. K. pomimo tego, że zarówno z opisu czynu jak i przyjętej kwalifikacji prawnej wynika, że czyn ten wyczerpał znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej

- art. 158 § 3 k.k. polegającą na wadliwym zastosowaniu tego przepisu przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu Y. K. w sytuacji, gdy z opisu czynu przypisanego, dokonanego na podstawie trafnych i

niekwestionowanych
ustaleń
faktycznych
czyn ten
wyczerpuje
ustawowe
znamiona
zbrodni z art.
156 § 3 k.k. w zb.
z art. 158 § 1 k.k.
w zb. z art. 13 § 1
k.k. w zw. z art.
158 § 1 k.k. w zb.
z art. 159 k.k. w
zw. z art. 11 § 2
k.k.

- art. 4 § 1 k.k.
polegającą na
jego
niezasadnym
pominięciu w
wyroku w
przyjętej
podstawie
prawnej
orzeczenia w
sytuacji, gdy w
chwili
popęlnienia
przestępstwa
obowiązywał
inny stan
prawny, niż w
chwili
orzekania,

2. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
jego treść polegający
na:

- błędnym uznaniu,
że oskarżony Y. K.
podczas udziału w
pobicie
pokrzywdzonych G.

P., K. G. (1) i F. S. (1) używał niebezpiecznego narzędzia w postaci noża (zamkniętego) podczas, gdy właściwa ocena zeznań świadków, w szczególności K. G. (1), A. N., D. K. (2), D. S. (1), A. R. (1) oraz wyjaśnienia oskarżonego Y. K., które w zakresie, jakim odnosiły się do opisu przebiegu zdarzenia Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nakazuje uznać, że nóż, który podczas pobicia pokrzywdzonych używał oskarżony Y. K. miał wysunięte ostrze, w przeciwnym razie przyjęcie w opisie czynu znamienia użycia niebezpiecznego narzędzia, a w kwalifikacji prawnej art. 159 k.k. byłoby niezasadne

- błędnym uznaniu, iż oskarżycielka posiłkowa J. K. jest osobą właściwą do zasądzenia na jej rzecz na podstawie art. 46 § 1 k.k. zadośćuczynienia za

doznaną krzywdę
wynikającą ze
śmierci
pokrzywdzonego F.
S. (1) w sytuacji,
gdy nie należy
ona do grona osób
najbliższych dla tego
pokrzywdzonego,
ponieważ nigdy
nie pozostawała z
nim w związku
małżeńskim, a w
chwili śmierci
również w
konkubinacie, lecz
osobami takimi są
małoletnie dzieci F.
S. (1), które mogą
wykonywać prawa
mu przysługujące, w
tym prawo żądania
zadośćuczynienia,
które to prawo,
z uwagi na
swoją wiek wykonują
za pośrednictwem
swojej matki J.
K. - ustawowego i
faktycznego
opiekuna

3. rażąco
niewspółmierność -
łagodność kar
wymierzonych
wszystkim
oskarżonym w
zakresie kar
zasadniczych oraz
wysokości
zasądzonych
zadośćuczynienia
wyrażająca się w
wymierzeniu kar
pozbawienia
wolności w dolnych
graniach
ustawowego
zagrożenia czynów

faktycznie
przypisanych
oskarżonym w
wyroku, w sytuacji,
gdy mając na
uwadze okoliczności
zdarzenia, sposób
działania sprawców,
ilość osób
pokrzywdzonych
przestępstwem,
skutek w postaci
śmierci jednego
z pokrzywdzonych
należy uznać
orzeczenie o karze
za rażąco łagodne,
nie uwzględniające
w sposób właściwy
stopnia winy
oskarżonych,
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
a także cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara orzeczona
miałaby osiągnąć
w stosunku do
oskarżonych, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zasądzone
zadośćuczynienie w
kwocie po 5 000
zł od każdego z
oskarżonych,
sprowadzające się
w rzeczywistości do
zasądzenia łącznie
kwoty 3 750 zł
na każde z dzieci
zmarłego F. S. (1) za
jedynie symboliczne,
sprzeczne z samą
istotą
zadośćuczynienia,

	<p>które miałyby zrekompensować osobom uprawnionym - małoletnim dzieciom krzywdę moralną wynikającą z utraty jednego z rodziców, z którym pozostawały w ścisłym związku emocjonalnym, i na którego utrzymaniu pozostawały.”</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, co do zasady, są prawidłowe, aczkolwiek nie zostały z odpowiednią szczegółowością przedstawione w pisemnym uzasadnieniu sądu rozstrzygającego.</p> <p>Nie budzi wątpliwości, że działanie oskarżonych było reakcją na wcześniejsze pobicie O. K. pod sklepem (...), prawdopodobnie przez A. R. i jego polskich kolegów. Działanie oskarżonych było spontaniczne, nie poprzedzały go</p>				

żadne wcześniejsze ustalenia. Oskarżeni pobiegli pod w/w sklep i po zobaczeniu potencjalnych sprawców wcześniejszego pobicia O. K. - natychmiast przystąpili do odwetu zadając ciosy rękami i kopiąc sprawców, w ich ocenie, pobicia kolegi. Z wyjaśnień D. H. wynika, że nie używał żadnego przedmiotu / k.98 /. Także O. K. nie posługiwał się żadnym przedmiotem, choć w kieszeni spodni miał schowany nóż / k.73 /. Natomiast, Y. K. od początku przyznawał, iż w trakcie zdarzenia, w prawej ręce trzymał ZAMKNIĘTY nóż i tą ręką zadawał ciosy /k. 640 /. W sprawie brak jakiegokolwiek dowodu na to, że dwaj pierwsi oskarżeni akceptowali taki sposób posłużenia się nożem przez Y. K., więcej - nie mieli realnych możliwości zaobserwowania tego faktu i ewentualnego zaakceptowania tego typu działania. Nie sposób zatem twierdzić, że ci oskarżeni godzili się

na takie działanie Y. K., które było jego indywidualną decyzją. Celem tych oskarżonych było pobicie potencjalnych sprawców pobicia O. K.. Fakt, że D. H. nie miał żadnego przedmiotu, a O. K., posiadając nóż w kieszeni spodni, nie wyjął go wskazuje, w ocenie Sądu Apelacyjnego, że zamiarem oskarżonych było pobicie przy użyciu gołych rąk oraz nóg. Nie mogli też /D. H. i O. K./ przewidzieć, że ciosy zadane przez Y. K. będą tak silne, wzmocnione przez trzymany w ręce złożony nóż, że spowodują upadek F. S. i poważny uraz głowy, a w następstwie tego urazu - jego śmierć. Nie budzi też wątpliwości, że ci dwaj sprawcy nie zadali F. S. żadnego ciosu.

Twierdzenie prokuratora, że w trakcie zadawania ciosów, Y. K. posłużył się nożem z OTWARTYM ostrzem, jest błędne i wynika z nieprawidłowej oceny części dowodów dokonanej przez skarżącego.

Przede wszystkim przeczą mu obiektywne opinie lekarskie. Żadna z osób, które doznały obrażeń, w tym F. S. nie miała ran ciętych, charakterystycznych dla użycia ostrza noża. Zestawienie tych opinii z opinią genetyczną, która wykazała ślady DNA F. S. i G. P. na rękojeści noża, którym Y. K. posłużył jak kastetem, potwierdza tezę, że ten oskarżony nie zadawał ciosów nożem z OTWARTYM ostrzem. Choć prokurator powołał się na zeznania K. G., to ten potwierdził, iż w ręce jednego sprawcy widział jakieś narzędzie, ale jednocześnie zaprzeczył, aby to był nóż /k. 861/. G. P., wbrew twierdzeniom apelacji, również nie widział, aby którykolwiek z napastników używał noża /k/ 46/. Choć świadkowie D. S. i P. M. twierdzili, że widzieli rany zadane nożem, to w świetle cytowanych, obiektywnych opinii lekarskich, nie sposób tego inaczej ocenić jak wytwór

ich wyobraźni.
Natomiast A. R.,
jako potencjalny
sprawca
wcześniejszego
pobicia O. K.,
jest niewiarygodny.
Także dlatego, że
pierwszy uciekł
przed napastnikami
i zamknął się w
sklepie. Wtedy też,
ale już po pobiciu
innych osób, Y.
K. zaczął uderzać
w szybę ręką
i dopiero wtedy
otworzył ostrze
noża /vide
wyjaśnienia tego
oskarżonego k.
640/.

Natomiast, nie budzi
wątpliwości, że Y. K.
zdawał sobie sprawę,
iż zadaje silne ciosy
tym bardziej, że
w prawej dłoni
trzymał złożony nóż,
a to musiało
zwiększać siłę jego
ciosów. Zresztą,
świadczy o tym
fakt przewrócenia
się na chodnik, po
takich ciosach, G.
P. i F. S. oraz
powstania u nich, na
skutek tych ciosów,
krwawiących ran.
Obowiązkiem sądu
rozstrzygającego
było rozważenie nie
tylko czy Y. K.
godził się na
spowodowanie, w
świecie powyższych
ustaleń, na
spowodowanie

<p>ciężkich obrażeń ciała u pokrzywdzonych, ale także czy mógł przewidzieć tragiczną śmierć F. S..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Działanie każdego z oskarżonych należało ocenić indywidualnie, w ramach zamiaru jaki każdy z nich realizował. W świetle wyżej przytoczonych rozważań, nieuprawniony był wniosek prokuratora, iż D. H. i O. K. wypełnili znamiona przestępstwa z art.158 § 3 kk.</p> <p>Natomiast, nie budzą wątpliwości ustalenia, że Y. K. nie tylko uderzył co najmniej dwie osoby, ale to on spowodował upadek F. S., a w konsekwencji istnieje związek przyczynowy pomiędzy śmiercią tego poszkodowanego, a działaniem konkretnego oskarżonego. Obowiązkiem sądu rozstrzygającego było rozważenie odpowiedzialności karnej Y. K. nie tylko</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>na gruncie art. 158 § 3 kk i art. 159 kk, ale także art. 156 § 1 i 3 kk. A tego Sąd Okręgowy nie uczynił.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skutkiem dokonanej powyżej analizy była zmiana opisu czynu przypisanego D. H. i O. K.. A ponieważ ich rola w zdarzeniu była drugorzędna, wymierzono im kary po roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Trzeba podkreślić, iż są to kary bezwzględne, i świetle ustalonych okoliczności zdarzenia - nie sposób ich uznać za nadmiernie łagodne.</p> <p>Natomiast odmiennie należy kwalifikować czyn przypisany Y. K.. Możliwa do zastosowania kwalifikacja m.in. z art. 156 § 3 kk powoduje, że w myśl art. 28 § 4 kpk, jego sprawę winien rozpoznać sąd w składzie dwóch sędziów i trzech ławników. Ponieważ tak się nie stało, a zachodzi</p>			

<p>bezwzględna przesłanka z art. 439 § 1 pkt.2 kpk, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do Y. K. w całości i jego sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we właściwym składzie.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Wyrok zaskarżył również pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, który zarzucił:</p> <p>„ 1. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 K.k.:</p> <p>- w zw. z art. 361 oraz 446 § 4 K.c. przez zasądzenie tytułem zadośćuczynienia za krzywdę kwoty nieodpowiedniej do rozmiaru krzywdy doznanej przez małoletnich pokrzywdzonych oraz z uwzględnieniem sytuacji majątkowej oskarżonych,</p> <ul style="list-style-type: none"> • w zw. z art. 441 § 1 K.c. przez zasądzenie zadośćuczynienia od każdego z oskarżonych, z pominięciem wężła solidarności; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>2. obrazę przepisów postępowania, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 415 § 1 K.p.k. przez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz J. K., podczas gdy pokrzywdzonymi (i oskarżycielami posiłkowymi) w niniejszym postępowaniu były małoletnie dzieci pokrzywdzonego F. S. (1), tj. E., N., K. i N. S., i to na rzecz każdego z wyżej wymienionych Sąd winien zasądzić od oskarżonych solidarnie odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, • art. 413 § 1 pkt 6 K.p.k. przez nieprzywołanie w sentencji wyroku podstawy prawnej orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody.” 			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zasadny był zarzut, ż sąd rozstrzygający nieprawidłowo zasądził zadośćuczynienie na rzecz J. K.. Jest to matka i jednocześnie przedstawiciel ustawowy dzieci, których ojcem jest F. S. (1).			
Wniosek			
<p>Uwzględniając ustalenia w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy winien zasądzić ewentualne zadośćuczynienie na rzecz E., N., K. i N. S.. Jednak, z uwagi na uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Y. K. do ponownego rozpoznania, rozważania na temat wysokości ewentualnego zadośćuczynienia są przedwczesne.</p> <p>Ponieważ oskarżeni D. H. i O. K. nie zadali żadnego ciosu F. S., i to nie oni spowodowali obrażenia ciała, których doznał ten poszkodowanych, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>było podstaw do obciążania ich odpowiedzialnością odszkodowawczą.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zakres odpowiedzialności odszkodowawczej oskarżonego Y. K. będzie przedmiotem badania przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Natomiast odnośnie pozostałych oskarżonych, w związku z wyżej wyrażonym stanowiskiem, należało uchylić pkt. III wyroku Sądu Okręgowego.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Ponownie opisano czyn oskarżonych D. H. i O. K. oraz przypisano mu właściwą kwalifikację, a także wymierzono współmierne do stopnia zawinienia kary.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Tak, jak wskazano w pkt.3.1 uzasadnienia.		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	Nienależycie obsadzony sąd I instancji.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
Możliwość przypisania Y. K. popełnienia m.in. zbrodni z art. 156 § 3 kk powodowała, iż jego sprawę powinien rozpoznać sąd w składzie dwóch sędziów i trzech ławników.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV.	Zgodnie z art. 633 kpk oskarżeni D. H. i O K. ponoszą wydatki za postępowanie odwoławcze w 1/3 części, a na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2ust.1 pkt. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono ich opłatą za obie instancje.		

7. PODPIS	
SSO/del/ Jacek Szreder SSA Stanisław Stankiewicz SSA Andrzej Olszewski	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenia faktyczne, kwalifikacja prawna i wymiar kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz niewłaściwej osoby, wysokość tego zasądzenia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------